

Маргарита Шинкус

студентка,

Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка

РОЛЬ ІНФРАСТРУКТУРИ У РОЗВИТКУ МІСТА

Передумовою ефективного функціонування й зростання національної економіки є високий рівень розвитку її інфраструктури. Розширення й оновлення об'єктів цієї сфери має стратегічний характер, оскільки охоплює будівництво доріг, освіту, охорону здоров'я, житлово-комунальне господарство, побутове обслуговування населення, роздрібну торгівлю й громадське харчування, пасажирський транспорт, надання населенню послуг зв'язку тощо. Потреба у відновленні та розвитку дорожньої мережі, об'єктів житлово-комунального господарства, підвищенні енергоефективності постійно зростає. Однак проекти, спрямовані на розвиток і вдосконалення інфраструктури, є досить капіталомісткими. Бюджетні обмеження стають бар'єром для модернізації зношеної інфраструктури. Відповідно, держава бере участь у реалізації інфраструктурних проектів, виступаючи їх ініціатором та контролюючи хід робіт у рамках проектів.

Одним з ключових завдань керівництва країни на сучасному етапі економічного розвитку є розвиток масштабних інфраструктурних проектів. Адже саме інфраструктурні проекти, що ставлять за мету розвиток ключових галузей економіки, забезпечують регіональну фінансову стабільність у непростих економічних умовах. Розвиток інфраструктурних проектів неможливий без модернізації і технічного переозброєння виробничого апарату на основі активізації інвестиційної і інноваційної діяльності. Реалізація інфраструктурних проектів повинна відповідати вимогам сучасного розвитку, відбуватися шляхом упровадження нових технологій, які дозволяють підвищувати технічний рівень і якість продукції, а також ресурсозберігаючих технологій, що, у свою чергу, забезпечуватиме високий рівень конкурентоспроможності продукції. Сучасний розвиток інфраструктури має першочергове значення для національної економіки країни, оскільки є фундаментом для інших галузей та сприяє ефективному потоку товарів та послуг між продавцями і покупцями. Відтак, ключовим питанням реалізації державних та регіональних стратегічних програм розвитку є реалізація інфраструктурних проектів. Це дає підстави стверджувати, що інфраструктурні проекти – це унікальні проекти, які одночасно характеризуються високою соціальною та державною значущістю, в тому числі і низькою рентабельністю та ризиковістю.

Життєздатність соціально-економічного середовища регіону багато в чому залежить від рівня розвитку і надійності інфраструктури. Процес формування інфраструктури досить тривалий. Він нерозривно пов'язаний з певними ресурсами, жорстко прив'язаний до території і багато в чому залежить від територіальної організації сфери виробництва і сфери обігу в кожному

конкретному регіоні. Інфраструктура є невід'ємною частиною економічного простору, точніше це створений на певному просторі комплекс умов, що стимулюють розвиток економічної діяльності на цій території.

У економічному сенсі інфраструктура має декілька дуже важливих характеристик. По-перше, усі складові її галузі не створюють цінностей, і витрати на створення інфраструктури (дуже істотні) можуть окупитися лише після того, як почнуть давати продукцію виробничі галузі, що виникають завдяки їй; по-друге, сучасне виробництво не може розвиватися в конкретному регіоні, якщо в ньому відсутня інфраструктура, тобто створення інфраструктури повинне певним чином випереджати господарське освоєння території; по-третє, рівень розвитку інфраструктури визначає в кожен момент можливості всебічного економічного розвитку регіону; по-четверте, стан інфраструктури – це основний стратегічний засіб розвитку регіону.

Таким чином, інфраструктура продукує матеріальні та нематеріальні блага, що є важливим чинником для розвитку економіки, функціонування будь-якого міста та забезпечення комфортних умов проживання для його мешканців. Однак, в статті мова буде йти саме про виробничу інфраструктуру, що пов'язана з виробництвом матеріальних благ. Ринкова інфраструктура регіону – складна категорія його економіки; до її тлумачення можна використовувати два підходи обмежувальний і розширений. У першому випадку, інфраструктуру регіону можна розглядати як сукупність суб-галузей, підрозділів підприємств, установ і організацій, що забезпечують вільний рух товарів і послуг на ринку в регіоні. У другому випадку, ринкова інфраструктура визначається як економічна система, що забезпечує стійкий розвиток усієї системи ринків у регіоні. В цьому випадку ринкова інфраструктура регіону включає, з одного боку, її економічний потенціал в його матеріально-речовому змісті, з іншого боку, комплекс економічних відносин, пов'язаних з діяльністю суб'єктів ринку.

Слід зазначити, що ринкова інфраструктура вносить істотний вклад до розвитку продуктивних сил суспільства за допомогою підвищення ефективності процесів товарного обігу в економіці і надання комплексу ринкових послуг господарюючим суб'єктам, що створюють сприятливі умови для розвитку галузей і секторів економіки регіону. Стан ринкової інфраструктури регіону повинен відповідати рівню розвитку продуктивних сил у регіоні на всіх етапах його розвитку. До регіональної інфраструктури прийнято відносити об'єкти, які розташовані на деякій обмеженій території, що забезпечують підприємства матеріального виробництва, організації та установи невиробничої сфери, а також населення цієї території послугами з транспортування і зберігання продукції, передачі інформації, переміщення людей, постачання матеріальними ресурсами, у тому числі водою, теплом, газом, електроенергією.

Список використаних джерел

1. Дубницький В. І. Стратегія розвитку соціальної інфраструктури регіону: модель, закономірності, аргументи, актуальність, результат. Соціальна економіка. 2016. № 1. С. 30-38.

2. Лещук Г.В. Моделювання розвитку інфраструктури регіону: традиційний та ринковий підходи. Моделювання регіональної економіки. 2016. № 1(25). С. 501-508.

3. Сментина Н. В., Клевцевич Н. А. Управління інфраструктурними проектами: навчальний посібник. Одеса: ОНЕУ, 2016. 193 с.

Лариса Потушинська

студентка,

Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка

РОЛЬ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ РЕГІОНАЛЬНИМ РОЗВИТКОМ

Інноваційні перетворення в Україні змінили вимоги до працівників, що зумовило підвищення значущості творчого ставлення до праці. Затребуваність розвитку інноваційних технологій у всіх сферах господарювання визначає високі вимоги до знань, умінь, навичок, професійно важливих якостей особистості і її компетентності.

У сучасних умовах ефективність роботи організації багато в чому зумовлюється не тільки чисельністю і кваліфікацією персоналу, але і якістю реалізації основних процесів управління людськими ресурсами. У цих умовах перехід до кадрового менеджменту із застосуванням нових технологій трудової мотивації, оцінки персоналу, підбору та адаптації на системній основі представляється своєчасним і правомірним, що і зумовлює особливу значущість обраної теми.

Головною проблемою в Україні в даний час є те, що діюча система державного управління та її підсистеми не в змозі забезпечувати ефективне виконання зобов'язань, взятих державою перед громадянами. Це може бути наслідком відсутності ефективних механізмів управління людськими ресурсами щодо відбору персоналу на службу в органи місцевого самоврядування, оцінки діяльності посадових осіб, класифікації їх посад. Результатом цього стає зниження рівня професіоналізму кадрів в системі публічної служби, і, як наслідок, низька якість надання державних послуг громадянам.

Децентралізація влади в Україні та реформування публічного управління визначають формування та модернізацію в регіонах управлінських структур нової якості, що зумовлює потребу удосконалення управління людськими ресурсами в органах місцевого самоврядування. Створення або реорганізації служб управління персоналом, їх оптимізація та структуризація функцій, впровадження сучасних технологій HR- менеджменту, створення нової моделі оцінювання посадових осіб та їх професійного розвитку.

Основним фактором розвитку будь-якої організації, її багатством є люди, при цьому людина стає не тільки найціннішим, але й найдорожчим ресурсом організації. Тому, усвідомлюючи цей факт, перспективно орієнтовані організації